

Про лазання по деревах

Воно й зрозуміло – з часом звикаєш до всього. Так і я, єдиний у часі, звик до своєї оболонки, до тонкої папір'яної шкаралупи настільки, що подекуди світ все частіше обмежую нею. Можливо, це неправда, але й зараз, і рік тому, і завжди я був одним і тим же – час не змінює мене, вода бере мене в обійми і цілує. Де б я не був, навколо завжди один і той самий світ, і вже здається, що всюди я бачу одну й ту саму панораму: мій двір.

Щоправда, він теж змінився. Давно помер дерев'яний кінь, будинок навпроти стоїть покинутий, чорні вікна влітку затуляють буйнозелені кущі, які взимку і є уособленням самотності. Дерев'яні постарішали, але так само летять небом чорні груди птахів – сама вічність застлала світло безліччю темних тіл, що кружляють і кружляють... Дерев двоє: інші навряд чи відіграють якусь роль, хоча ні, вони вросли своїм корінням у саму сутність існування, тому можна сказати так: два дерева – безпосереднє середовище мого життя. А це означає, що вони певною мірою суть частина мене.

Я намалював його, коли був маленьким.

Поступово він окреслюється у моїй пам'яті, деталі, випливаючи з напівтемряви туману, поєднуються у єдине ціле, і вже не відокремити: це я знаю учора, а це вже було колись років у десять. Рельєфний (ретельний) відтиск мого обличчя. Жерло під'їзду, воно має своїх прихильників і жерців. Ліхтар над під'їздом горить ввечері, як ритуальний символ. Мудрости і єднання. Зосередження, медитації – над побутом, життям, смертю. Пісок, який досі марить золотим палацом, виблискує усіма гранями води. І всюди – застигли шматки лави, на яких сидять і стоять мої сусіди, різні за віком і статтю люди. Зараз вже можна пройти повз них.

Вони застигли в самому розпалі розмови, і тепер, сидячи, стоячи або лежачи, набули вигляд гецьких фігур. Я підходжу до одної з них, довго роздивляюсь обличчя. Змучене часом, напружене, воно водночас далеке від усього реального світу. Проводжу пальцем по холодних очах, ледь торкаюся вуст, стверділих зморшок одежі. Кладу собі його до рота. Він має солонуватий присмак, мій палець історії. Фррр, секундна стрілка зірвалася і полетіла і безодню, мов перо – по спіралі – фррррр...

А вдень бліде, хворе скло сонця освітлює вулицю. І тоді все стає схожим на лікарню, щось таке, світ-лікарня, в слабких пастельних тонах. Вохра ледь-ледь просвічує крізь речі. (і знову я засинаю)

Я тримав у руках прядку свого волосся, коли подумав, що все це було дійсним. Все це дійсно було: два дерева, дивна подвоєність світу, відокремлені йїнь і йянь у єдиному сплетінні. Одне як робочий простір, департамент, інженерний пост, а інше ніби домівка, але краща за будь-який дім, щось на зразок гнізда філософа – недарма там були свої кабінети, бібліотеки, публічні міся і можна було підібрати собі гілку під настрої або апетит. [...] Ах, як то весело було – їсти соковите життя... Там, високо на дереві, високо над людьми, що ніколи не піднімають голови, кожна ягода блищить, як кулька гіпнотизера.

Ніч. На плиті горить газ. Я проводжу рукою над чашкою з чаєм, забираючи з собою її запах, цвіт і те, що побачив у ній. Це нібито тільки частина ритуалу. Я затуляю відбиток світла у темній воді, аби заглядіти, як напівлежачи.

Напівлежачи, спираючись рукою на приємний, аж м'який дерев'яний хребет, втопаючи у зеленому листі, яке мітить у собі рівні частини світу: воду, вогонь і вітер, вітер, що зриває з тебе усе, що мав за життя. А ти – земля, що тагнеться вгору, бо вийшов із землі, щоб вже ніколи не повернутись у липку смерть, навіть не смерть, а просто: не-існування; і вогонь, бо буйним вогнем квітне твоя голова, її болісні квітки, вогнені ріки витікають з очей твоїх, красними маками палають губи. Отож у місці, де

поєднались усі стихії, нас було двоє. Ми ліниво, а проте велично простягнулись паралельно до земної поверхні, приємно погойдуючись у зеленому морі. І так само приємною видалася розмова. Так, ні про що, як звичайно походить будь-яка розмова: поволі рухається собі, то згасаючи, то напужуючись, легко міняючи русла тем та носіїв, перетікаючи з однієї форми в іншу, безперервно змінюючись, підмінюючи світло на тінь, єдино з метою існувати. Без початку, без кінця, без початку, без кінця – гойдалка примарного світу.